

γασία του Ε. Κ. Α. *ἀπάντησιν δὲν ὑπάρχει*. Τὸ ἔργον τοῦ κ. Θ. ξεφεύγει σὰ χέλι πότε σὲ καταφύγια ἀστικά πότε σὲ λιμέρια ψευτοσοσιαλιστικά, ἀνάλογα μ' ὅποια περίστασις τοῦ παρουσιάζει τὴν περισσώτερη σκέπη γιὰ νὰ κρύψῃ τὸ λαθραῖον σκοπὸν τοῦ : τῆς Δημοκρατίας. Κάποτε ἐδήλωσε πὼς τὰ φιλεργατικά του ὄρια φθάνουν ὡς τὸ Σοσιαλισμὸν τοῦ Κράτους καὶ τὸν θεωρεῖ «καρῶφλον πάσης εὐγενοῦς προσπάθειας ἐκ μέρους ἀτόμων καὶ ομάδων ὑπὲρ τῶν λαϊκῶν τάξεων (Παναθήναια 1909 ἀριθ. 210 σελ. 164). Σήμερα στὴν Ἑλλάδα Ἄλθηνός Σοσιαλισμός τοῦ Κράτους δὲν ὑπάρχει. (ἀκολουθεῖ)

N. ΓΙΑΝΝΙΟΣ

ΧΥΝΟΠΩΡΟ

Τὸ θάνατον ἦσθεσ νὰ θυμίσῃς πάλι,
 μὲ τὴν χλωμὴν τὴν ὄψη τὴν θλιμένην,
 τὴν κρύα πνοὴν τὰ ῥόδα ποὺ μαραΐνει,
 Χυνόπωρο, ποὺ ἀνάγια κλαῖς κι' ἀγάλι.
 Κι' ἀκόμα ἀχνοσβυσμένα ὅλα τὰ κάλλη
 τῆς φύσης δείχνοντας ποὺ ἀργοπεθαίνει,
 τὰ γερατιὰ θυμιζεῖς, κουρασμένη
 σὰν ἡ καρδιὰ σὰ στήθια σιγοπάλλει.
 "Ὅσο μποροῦνε οἱ ἄλλοι ἄς σ' ἀνυμνοῦνε...
 Μὰ ἐγὼ τὸ φῶς, τὸν ἥλιον, ποῖν λατρεύω,
 ἔμω τὰ χεῖλη μου δὲ θὰ σοῦ ποῦνε.
 Καὶ νᾶδιναν οἱ Θεοὶ τὰ ὅσα γυρεύω :
 "Ἄδυστον ἥλιον, ἀγέραςτην νὰ μείνω
 κι' αἰῶνια τὴ ζωὴν σὰ φῶς νὰ πίνω !

MARIA ZAMIA

Π. Σ. ΞΕΛΤΑ. — Τὸ μυστικὸν γιὰ ν' ἀναθερμώσῃ καλὰ τὴν παιδικὴν ψυχὴν, δὲν εἶναι οὔτε στὴν τιμωρίαν τὴν ἀδιάκοπην, ὅσο δίκαιη καὶ ἐν εἶναι, οὔτε στὴν ἀτιμωρίαν ποὺ εἶναι ἀκόμα χειρότερη ἄλλὰ βρίσκεται στὴν ἐξήγησιν ποὺ θὰ δώσομε τοῦ παιδιοῦ μας, στὸν τρόπο μὲ τὸν ὅποιο θὰ τοῦ δείξομε τὸ σφάλμα του, σὸ ἠθικὸν μάθημα ποὺ θὰ βγάλλει ἀπ' αὐτό, καὶ προπίντων σὸ μάθημα ποὺ θὰ βγάλλει ἀπὸ τὴν καθημερινὴν πράξιν καὶ ὁμιλίαν τῶν γονέων του. Τὸ παιδί ποὺ ζήσει σὲ τίμια ἀτμοσφαῖρα δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸ τίμιον ἢ ἀδιάκοπον γυμναστικὴν τῆς ψυχῆς του θὰ σχηματίσῃ δυνατόν χαρακτῆρα. Φτάνει ὅμως νὰ μὴ περιορίζονται σὲ λόγια οἱ συμβουλὴς τῶν γονέων, παρὰ νὰ τὴν βλέπει τὸ παιδί ἐμπράκτως στὴν καθημερινὴν τοῦ ζωὴν.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ,

ὅσοι δὲ μᾶς στείλανε ἀκόμα τὴν συνδρομὴν τοῦ 1914, νὰ μᾶς τὴν στείλουνε ἴσαμε τέλος τοῦ Ὀκτώβρη, ἀλλιώτικα θὰ ἀναγκαστοῦμε νὰν τοὺς εἰδοποιήσομε μὲ τὸ φύλλον. Τὰ ἴδια καὶ γιὰ ὅσους μᾶς καθυστεροῦνε συνδρομὴς τοῦ 1913, 1912, 1911 κτλ.

ΓΙΑ ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΟΡΘΩΘΕΙ

Πειραιᾶς 7)10 1914.

Ἀγαπητὴ Κύριε,

Θαρρῶ πὼς μ' ἀδικεῖς ὁ ἐπιστολογράφος τοῦ περασμένου σὰς φύλλου. Ἄν δὲ σκιαχτήκα νὰ ξεσπαθώσω γιὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Δημοτικισμοῦ, στίς πρὸ κρίσιμες στιγμὴς τῆς, μιλώντας ὅξω ἀπ' τὰ δόντια σ' ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ, καὶ βλέποντας τὸν κ. Πατσουράκι νὰ γυρεύῃ «τὴν κεφαλὴν μου ἐπὶ πύνακι» ἀπ' τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς, τὸν κ. Κουλουμβάκη νὰ ζητᾷ τὴν καθάρσιν μου, τὸ «Μέλλον» νὰ μὲ περνᾷ στερεότυπα σὸ μύρον τοῦ πύνακα, μὴ μὲ τοὺς ἄλλους ἀφωρεσμένους, πολὺ λιγώτερον βέβαια θὰ σκιαζόμουναν ν' ἀναφέρω τυπικὰ καὶ ξερὰ τὸ ὄνομα τοῦ «Νουμά» σ' ἕνα μου χρονολόγημα, ἀφοῦ ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ ἀκόμα, γράφοντας γιὰ τοὺς νέους, στὴν ἴδια ἐφημερίδα, τὸ ἀνάφερα, δίχως νὰ φαντάζομαι, μὲ τοῦτο, πὼς σὰς ἔκανα καμμιὰ ἐξαιρετικὴν δούλεψιν.

Θὰ ἦτανε ἀστεῖον καὶ ν' ἀπολογηθῶ ! Γιὰ τὸ ἀστεῖον όμως, ἴσα-ἴσα, θὰ τὸ κάνω...

Τὸ φύλλον τοῦ «Νουμά» ποῦ γράφει γιὰ τὰ ψηφιδωτὰ τοῦ Δαφνιοῦ καὶ ἔπου, ἔπως μαθαίνω, δημοσιεύτηκαν καὶ κάποιον στίχοι τοῦ «Ρουί-Μπλάς», ποὺ μὲ εἶχε παρακαλέσῃ ὁ κ. Μυράτ νὰ τοῦ μεταφράσω, ἔτυχε νὰ μὴν τὸ ἴδω, καὶ σὰς παρακλῶ νὰ τὸ πιστέψετε. Τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ σταθμοῦ τῆς Ὀμονοίας, ἔπου παίρνω τακτικὰ τὸν «Νουμά», ἔτυχε νὰ μὴν τὸν ἔχῃ τὴν ἡμέραν, ποὺ τὸν ζήτησα, ἔπως ἔτυχε καὶ μὲ τὸ φύλλον ποὺ εἶχε τὸ ποίημα τοῦ Παλαμά καὶ ποὺ παράγγειλα μάλιστα νὰ μὲ τὸ βροῦνε. Αὐτὰ δὲ σὰς τὰ λέω γιὰ ἀπολογία μου βέβαια ! Σὰς τὰ λέω, μόνον καὶ μόνον, γιὰτὶ βλέπω πληγωμένη τὴν ἀγάπην μου γιὰ μιὰ ἰδέαν καὶ γιὰ τὸ τίμιον ἔργον τῆς ἰδέας αὐτῆς. Τὸ ῥόλον τοῦ Πέτρου δὲν τὸν ἐπαιξισπότες μου. Ἄν λοιπόν, γράφοντας γιὰ τὰ ψηφιδωτὰ τοῦ Δαφνιοῦ, ἀνάφερα μόνον τὴν «Νέα Ἑλλάδα», αὐτὸ ἦτανε πολὺ φυσικόν, ἀφοῦ ἐκεῖ πρωτοπῆρε τὸ μάτι μου τὴν εἰδησιν τῆς καταστρεφῆς τῆς, μιὰ εἰδησιν ἀπλή, ποὺ δὲν ἦτανε καὶ λόγος νὰ ζητήσω τίς πρῶτες πηγὴς τῆς.

Ἄν νομίζετε τώρα πὼς ἀδικεῖς μ' αὐτὸ τὸ «Νουμά», λυποῦμαι πολὺ. Ἄν νομίζετε κ' ἐσεῖς, μὲ τὸν ἐπιστολογράφον σὰς, πὼς τὸ πρᾶγμα ἔχει τὴν σημασίαν ποὺ τοῦ δίνει, ὅστερ' ἀπ' τὴν δήλωσίν μου τοῦτον, ἔχετε τὴν υποχρέωσιν νὰ μ' ἀπαλλάξετε ἀπὸ τὸ βᾶρος τῆς κακομειρίας, ποὺ μοῦ χάρισε ὁ ἐπιστολογράφος. Λεύτερη ἢ κριτικὴ σὰς. ποὺ τὴν σέβουμαι, νὰ μὲ χτυπή. Λεύτερον ἀκόμα, καὶ τὸ πνεῦμα σὰς νὰ τροχίζεταί ἀπάνω μου, λεύτερη ἢ ἀντίληψίν σὰς νὰ μὴ μοῦ ἀγνωρίζῃ τίποτε σὸν ἀγῶνα τοῦ Δημοτικισμοῦ. Τὸ ξερετε πολὺ καλά, πὼς ποτὲ καὶ χολιασμένος ἀκόμα, δὲ δοκίμασα ἀντίποινα.